

ภาษาไทย – Thai

อะไรที่เป็นไปได้...

โดย John Shortell

ลิขสิทธิ์ © 2004 ถึง 20 21

นี่เป็นเรื่องราวที่จะทำให้คุณประหลาดใจและอาจทำให้คุณต้องตื่นนอนที่จะยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง หากคุณมีประสบการณ์ “มหัศจรรย์เช่น” เหตุการณ์ตัวเอง, หรือเป็นพยานให้เป็นหนึ่ง, ตอนนี้คุณรู้ว่าคุณไม่ได้อยู่คนเดียวและ's

ตกลงที่จะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ปาฏิหาริย์เหล่านี้เกิดขึ้นมากมายและผู้คนต่างปฏิเสธเพราะทัศนคติของครอบครัวยัง ฉันได้รับพรจากแม่ที่เชื่อในปาฏิหาริย์และเลี้ยงดูสิ่งนั้นในตัวฉัน

นี่ ISN ' T เพียงเรื่องมัน's เปิดโอกาสให้คุณได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นไปได้ในชีวิตของคุณเอง ผ่านเรื่องราวที่ผมจะพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่ผมได้เรียนรู้และวิธีการที่ฉันมาเพื่อให้สามารถปฏิบัติและพัฒนาทักษะเหล่านี้, ซึ่งผมเชื่อว่าเราทุกคนมีผมไม่ได้เป็นเพียงแค่คาดเดาส่งที่เป็นสิ่งที่จำเป็น, แม้ว่าในช่วงต้นชีวิตของฉันฉันเชื่อก็ได้สิ่งที่ผมสังหรณ์ใจรู้และเมื่ออายุ 28

ผมเริ่มที่จะรถไฟที่ใช้งาน, การปฏิบัติและพัฒนาทักษะเหล่านี้ไปยังจุดที่เรื่องนี้ก็ไม่เพียง แต่เป็นไปได้แต่บางที่อาจจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความตั้งใจของผมคือการแสดงให้คุณเห็นว่าคุณสามารถเรียนรู้ทักษะเหล่านี้และสร้างการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของคุณโดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์ที่คุณพบว่าตัวเองอยู่ใน

หากคุณสนใจที่จะควบคุมชีวิตและสถานการณ์ของคุณอีกครั้ง

โปรดอ่านและติดต่อกับฉันเพื่อให้เราสามารถเริ่มต้นกระบวนการให้คุณได้เช่นกัน หากคุณอยู่แล้วอยู่ในการควบคุมของทุกอย่างและมันเป็นเรือใบเรียบสำหรับคุณแล้วคุณจะชอบฉัน ผมไม่ได้มองหาสิ่งที่ชอบสิ่งที่คุณนำเสนอที่นี่, เพราะผมอยู่แล้วประสบความสำเร็จและได้รับการสร้างปาฏิหาริย์ที่มีขนาดเล็กอยู่แล้วในชีวิตของฉัน สิ่งที่ผมรู้คือว่าสิ่งที่ถูกเสนอให้ฉันเมื่อฉันถูก

28 เปิดใช้งานวันที่ฉันได้อย่างง่ายดายสอนคนอื่นให้ทำสิ่งที่ฉันทำ ในชีวิตส่วนใหญ่ของฉัน

ฉันจะพูดเรื่องนี้กับคนอื่น

และพวกเขาไม่ได้อยู่ในสถานที่ที่พวกเขายอมรับหรือเข้าใจสิ่งที่ฉันแบ่งปัน นี่อาจเป็นคุณด้วย สำหรับพวกเขาบางคน บทเรียนของเราคือต้องแบ่งปันสิ่งที่เรารู้แล้วกับผู้อื่นให้ดีขึ้น สำหรับ some ของคุณการเรียนรู้ข้อมูลนี้สำหรับตัวคุณเองเป็นลำดับความสำคัญ

ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรสำหรับคุณ

ฉันรับรองกับคุณว่าที่นี่มีค่าสำหรับคุณ

แม้ว่าจะเพียงแค่ทำลายน้ำแข็งว่าสิ่งที่เราคิดว่าเป็นไปไม่ได้มันเป็นไปได้จริง ๆ และอาจเป็นไปได้ด้วยซ้ำ...

โอเค เรื่องราวก็คือ ฉันพลอยกลับไปทีลอร์ดของฉัน และวิ่งชนหัวเสา

และเย็นวันนั้นก็จบลงที่ห้องผู้ป่วยหนัก

และเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ไม่คิดว่าฉันจะมีชีวิตอยู่ในคืนนี้ วันรุ่งขึ้นเขาอยากเอา

1.5

ปอดของฉันและอวัยวะอื่นๆ ออก.... 2.5 วันต่อมา ฉันออกจากโรงพยาบาลโดยไม่ต้องผ่าตัด

ดังนั้น

เป็นไปได้อย่างไรเมื่อ.....

- ฉันรู้จุดประสงค์ของตัวเอง
- ฉันเชื่อมั่นในตัวเองจนถึงจุดที่ฉันเต็มใจทำตามความปรารถนาและความปรารถนาของหัวใจ และเห็นคุณค่าในความอ่อนไหวและแรงบันดาลใจของตัวเอง

ชีวิตก่อนเกิดอุบัติเหตุ

สำหรับม. ทั้งชีวิตปีผมรู้ว่าผมจะได้รับการช่วยให้ผู้คนไว้วางใจตัวเองและสัญชาตญาณภายในของพวกเขา ฉันเริ่มต้นธุรกิจเพื่อสอนผู้คนว่าพวกเขามาจากไหน กำลังจะไปที่ไหน และทำไมพวกเขาถึงมาที่นี่ เข้าใจตัวเองทางวิญญาณ ฉันได้รับการเรียนการสอนนี้เวลาส่วนหนึ่งตั้งแต่ปี 1987

แผนการเจริญเติบโตทางจิตวิญญาณของธุรกิจผมพุ่งชันและเริ่มธุรกิจอื่น

เมื่อธุรกิจของฉันกำลังเติบโตและเริ่มต้นขึ้นจริงๆ

นั่นเป็นเพราะฉันมุ่งเน้นที่การช่วยเหลือผู้คนให้มีสุขภาพที่ดีในขณะที่ทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อสุขภาพของตัวเอง ผมกำลังหาอาหารเสริมที่มีประสิทธิภาพอย่างไม่น่าเชื่อและการแบ่งปันกับทุกคนผลของฉัน(ซึ่งอาจได้รับเป็นผลมาจากอาหารเสริมเหล่านี้)

หลังจากที่ฉันเริ่มทานอาหารเสริมเหล่านี้

สิ่งต่างๆดูเหมือนจะเริ่มเปลี่ยนไปในร่างกายของฉัน ฉันเรียนรู้เมื่อนานมาแล้วว่ามีคนทานอาหารเสริมและพวกเขาไม่ได้สังเกตเห็นความแตกต่างใดๆ

อาหารเสริมอาจไม่เพียงพอสำหรับความต้องการของบุคคลนั้น ดูชีวิตของผู้คนเปลี่ยนแปลงและดูโอเฮ็นจิ พวกเขาปรากฏพื้นสุขภาพและการกำจัดของพวกเขาตั้งตัวเองจากความเจ็บปวดที่พวกเขาได้มาเพียงแค่ยอมรับได้รับแรงบันดาลใจมากสำหรับผม ฉันใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตไปกับความเจ็บปวดและไม่มีใครสามารถอธิบายความจริงง่ายๆ บางอย่างได้ ว่าเมื่อฉันนำไปใช้จริง

มันสร้างความแตกต่างอย่างมากต่อสุขภาพของฉัน ตอนนั้นเองที่ฉันจดจ่ออยู่กับการช่วยเหลือใครก็ตามที่ต้องการความช่วยเหลือ

ฉันสัญญากับตัวเองว่าเมื่อรายได้ที่เหลือจากธุรกิจด้านสุขภาพนี้ถึง \$5,000 ต่อเดือน

ฉันจะกลับไปช่วยให้ผู้คนเข้าใจตัวเองทางวิญญาณและการเดินทางผ่านชีวิตของพวกเขา รายได้ของฉันเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเกินกว่า 10,000 ดอลลาร์ต่อเดือน

และฉันลืมนสัญญาไปแล้ว ความสนใจทั้งหมดของฉันกลายเป็นเรื่องการสร้างรายได้มากขึ้น ยิ่งไงก็ตาม

ฉันเริ่มฟังคนรอบข้างที่โพลัชีวิตของพวกเขาคือเรื่องเงิน ฉันไม่ได้ตระหนักว่าฉันออกนอกเส้นทางสำหรับสิ่งที่ฉันต้องการจะทำกับชีวิต **ของฉัน**

บ่อยแค่ไหนที่สิ่งที่ใจเราร้องหา
เราเลื่อนออกไปจนกว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นอีก สำหรับคนส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้มักจะเกี่ยวข้องกับเงิน

ตอนนั้นเอง.....

อุบัติเหตุทางรถยนต์ 29 มิถุนายน 2546

ฉันกำลังอำนวยความสะดวกในค่ายผู้นำสำหรับผู้นำในธุรกิจด้านสุขภาพของเราในช่วงสุดสัปดาห์นั้นใน
ชนบท ทุกคนเหนื่อยและเดินทางกลับบ้านในช่วงบ่ายของวันอาทิตย์

ฉันออกเดินทางประมาณ 16.00 น.
เนื่องจากฉันมีนัดระหว่างทางกลับบ้านเพื่อทานอาหารเย็นกับลูกสาวบางคน ลินเนตต์ (ภรรยาในขณะนั้น)
เฮเลน (พี่สาวของฉัน) และคนอื่นๆ
ยืนยันกันว่าฉันมีคนเดินทางไปด้วยเพื่อเป็นเพื่อนกับฉัน ฉันชัดเจนว่าฉันไปคนเดียว

ฉันรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งกับงานที่เราทำในช่วงสุดสัปดาห์ วันหยุดสุดสัปดาห์เป็นเรื่องเกี่ยวกับการช่วยเหลือ
ผู้คนให้รับผิดชอบต่อความสำเร็จของพวกเขา และตระหนักว่าพวกเขาควบคุมผลลัพธ์ในชีวิตได้

ฉันไปถึงเมืองประมาณหนึ่งชั่วโมงในการเดินทางสามชั่วโมงและรู้สึกเหนื่อยและง่วงนอนมาก อีกด้านหนึ่ง
ของเมืองนี้ ฉันพลีกลับไปบนพวงมาลัย เห็นได้ชัดว่ามีคนตามไปและพวกเขาบอกว่าฉันเริ่มसान
แต่อยู่ข้างถนนและเริ่มชะลอตัวลง

รถของฉันเบี่ยงซ้ายถนนท่ามกลางการจราจรที่คับคั่ง และเมื่อฉันชนคูน้ำอีกฟากหนึ่งของถนน
ถุงลมนิรภัยก็สูบลมและฉันตื่นขึ้น เมื่อถุงลมนิรภัยพองตัวรถจะเต็มไปด้วยผงสีขาวจางมองไม่เห็นอะไรเลย
ฉันไม่สามารถทำงานนอกจากทำไม่ฉันไม่เห็นอะไรเลย

เพราะมองไม่เห็นอะไรเลย ไม่รู้จะบังคับรถไปทางไหน โดนตอไม้ที่ประตูด้านขวามือ เลี้ยวซ้ายไปอีก
แล้วชนกับคันดินที่มีท่ออยู่ข้างใน (ถนนรถเล่น)
และยางหน้าทั้งสองก็ระเบิดออก จากนั้นฉันก็กดเสาประตูทางด้านขวาแล้วเลี้ยวซ้ายต่อไป ฉันรู้สึกว่ารถแ
ล่นไปตามริมตลิ่งขนาดใหญ่ที่มุ่งหน้าลงไป นี่คือการระบายน้ำ "V"
ลึก ฉันอยู่ที่ด้านล่างของท่อระบายน้ำมุ่งหน้าไปตามนั้น

ตอนนี้ฝุ่นถุงลมนิรภัยลดลงจนฉันมองเห็นเสาไฟฟ้าพุ่งมาข้างหน้าฉัน ...
เร็วมาก ฉันพยายามเบี่ยงตัวออกห่างและรถก็ไม่ตอบสนองต่อพวงมาลัยเลย (ฉันมารู้ทีหลังว่ายางระเบิด)
ทันทีที่ผมเห็นเสาขึ้นมา, ชีวิตของฉันผ่านมาประกายตาของฉัน ฉันเห็นลินเนตต์ (ตอนนั้นเป็นภรรยา)
และแอมเบอร์ (ลูกสาวอายุ 3 ขวบ) และจุดประสงค์ของฉันและรู้ว่านี่ไม่ใช่เวลาตายของฉัน
ฉันพบกับทูตสวรรค์ของฉันอย่างเด่นชัด
“ ไม่นี่ เวลาของฉันยังไม่หมด ! ”

ในทันทีที่ฉันพูดแบบนี้ แสงสีขาวก็พุ่งเข้ามาในรถจากด้านบนและล้อมรอบตัวฉันด้วยเกลียวคลื่น
และห่อหุ้มฉันด้วยรังไหมที่มีพลังป้องกัน ในเวลาเดียวกัน
ข้าพเจ้าเห็นรถชนเข้ากับเสาและมาพักรวมกับข้าพเจ้าในนั้น จากนั้นข้าพเจ้าก็เดินไปรอบ ๆ
หน้ารถโดยมีชายสองคนคอยช่วยเหลือ คนหนึ่งอยู่คนละข้างข้าพเจ้า ฉันก็รู้ว่าฉันจะไม่เป็นไร

ฉันผ่อนคลายและยอมจำนนต่ออุบัติเหตุโดยรู้ว่าฉันจะไม่เป็นไร **ฉันไม่มีความกลัวเลยและไว้วางใจ**
อย่างเต็มที่

ฉันยังคงมีสติอยู่ตลอดเวลา และเมื่อรถหยุดนิ่ง ฉันก็รู้ว่าอาการบาดเจ็บที่หน้าอกของฉันนั้นร้ายแรง แต่ฉันไม่เคยอนุญาต แม้แต่เสี้ยววินาที ไม่คิดว่าฉันจะตาย ฉันเชื่อมั่นในนิมิตที่ฉันได้รับจากทีมผู้ช่วยฝ่ายวิญญาณที่เดินออกจากอุบัติเหตุและสบายดี

รถชนเสา (ตำรวจประมาณ 85 กม./ชม.) ตรงกลางหน้ารถแล้วมาพัก คนที่ตามฉันมาบอกว่าฉันเร่งไปที่เสา เห็นได้ชัดว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นเนื่องจากผู้คนไม่ทราบว่าคุณเขาเหยียบคันเร่งไม่ใช่เบรก

รถจอดนิ่งและฉันพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะสูดอากาศเข้าปอด มันเหมือนถูกลมพัด (ต่อมาฉันพบว่าปอดของฉันเต็มไปด้วยเลือด)

ไม่มีเลือดที่ไหนเลย อันที่จริง บาดแผลเดียวที่ฉันได้รับจากอุบัติเหตุคือบาดแผลเล็กๆ ที่หน้าแข้งขวาของฉัน ซึ่งมีเลือดไหลออกมาเพียงหนึ่งเซนติเมตร

ชายสองคนวิ่งเข้ามาที่รถด้านข้างของฉัน และฉันตะโกนว่ารถไฟไหม้ (ฝุ่นจากถุงลมนิรภัยดูเหมือนควัน) พวกเขาพยายามเปิดประตูรถและถูกกระแทกจากไฟฟ้าช็อตไปข้างหลัง

เราคิดว่ารถใช้ไฟฟ้าจากแบตเตอรี่รถยนต์

ตอนนี้ฉันสามารถหายใจได้เล็กน้อย

ฉันหยิบเงินสดจำนวน 700 เหรียญที่ฉันมีในคอนโซลและโทรศัพท์มือถือของฉัน

พวกเขาพยายามเปิดประตูหลายครั้งจนกระทั่งประตูคนขับเปิดได้ โดยเอานิ้วไปแตะที่ด้านบนของประตูที่มันโก่งแล้วดึงออกมา ตลอดเวลาที่พวกเขาถือประตูอยู่ พวกเขาประสพกับไฟฟ้าช็อต แผงหน้าปัดทุกอันบนรถโค้งงอ รถคอนข้างสั้น! ประตูด้านคนขับได้รับความเสียหายจากท่อไม้ในคาน้ำ

พอเปิดประตูก็บอกว่าย่าจะต้องสวนโลหะใดๆ ดังนั้นฉันจึงหมุนไปรอบๆ อย่างระมัดระวังและออกไปด้วยตัวเอง ชายสองคนจับมือกันและพาฉันไปที่หน้ารถโดยที่ฉันนั่งลง สิ่งนี้เกิดขึ้นเช่นเดียวกับนิมิตที่ฉันมี

ฉันรู้้อยู่แก่ใจว่าถ้าฉันนอนลง ฉันคงตาย ฉันรู้ว่าถ้าฉันนั่งต่อไปฉันก็จะเป็นไร ฉันนั่งคุกเข่าและมือของฉันจับหน้าอกและหัวของฉันเอ นไปข้างหน้า ทันทีที่ฉันนั่งลง ฉันก็เริ่มส่งพลังงานเข้าสู่ร่างกาย และเห็นในจิตใจของฉันทุกอย่างภายในซอมนแฮมตัวเองดีขึ้นกว่าเดิม ทุกวินาทีที่ฉันจดจ่ออยู่กับงานที่สร้างร่างกายใหม่

รถหยุดทุกที่

ถุงลมนิรภัยจะไม่ได้ผลในการเกิดอุบัติเหตุเช่นกันหลายตั้งแต่พวกเขาปรับใช้กับผลกระทบแรกซึ่งในสถานการณ์ของฉันเป็นผู้นำและไม่ได้เมื่อผมจำเป็นต้องใช้มัน จากนั้นถุงลมนิรภัยก็ไร้ประโยชน์เมื่อฉันชนกับเสา

บ่ายวันอาทิตย์ในฤดูหนาวเป็นเวลา 17.00 น. ยังเบาอยู่บ้าง แต่อากาศหนาว มีดคริมและมีลมเย็นพัดมา

ผู้คนต่างวิ่งเข้ามา

ผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาหมอบอยู่ข้างๆฉันและบอกว่าเธอเป็นพยาบาล เธอถามคำถามหลายข้อกับฉัน ซึ่งฉันจำได้ว่าฉันสบายดี แต่เจ็บมาก และหายใจลำบาก

มีคนเอา "ผ้าห่มอวกาศ" สีเงินมาห่มให้ความอบอุ่น ลมหนาวพัดมาที่หลังของฉัน

ลิเนตต์กำลังเดินทางตามหลังฉันประมาณหนึ่งชั่วโมง

ฉันจึงรู้ว่าฉันต้องโทรหาเธอ ฉันรู้ด้วยว่าเธอยังไม่อยู่ในระยะเคลื่อนที่ ในรถของเธอคือแอมเบอร์ เอพริล (ลูกสาวเลี้ยง) และเฮเลนน้องสาวของฉันซึ่งตั้งครรภ์ลูกแฝดมาก

ฉันโทรแล้วฝากข้อความ

“สวัสดิ์ที่รัก

แค่แจ้งให้คุณทราบว่าฉันมีปรังศนิดหน่อยและพวกเขา กำลังพาฉันไปที่โรงพยาบาลเพื่อตรวจสอบสุขภาพ ทุกอย่างปกติดี."

จากนั้นฉันก็โทรหาไมเคิลซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของฉันซึ่งอยู่ที่ค่ายและอาศัยอยู่ในเมืองที่ฉันเพิ่งผ่านมาซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียง 10 นาที

ฉันโทรไปและพูดว่า

“ไมเคิล

ฉันประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ร้ายแรงและฉันต้องการความช่วยเหลือจากคุณ ลิเนตต์จะอยู่ที่นี้เร็วๆ นี้ และฉันต้องการให้คุณมาที่นี่เมื่อเธอมาที่นี่ ฉันถึงกับต้องเลิกกร่า”

ไมเคิลมาถึงที่เกิดเหตุในเวลาประมาณ 10 นาที

ฉันขอให้ไมเคิลมองหาชายสองคนที่พาฉันลงจากรถเพราะฉันอยากจะขอบคุณพวกเขา ไมเคิลกลับมาหาฉันและบอกว่า NOBODY ควรจะแตะต้องรถเพราะเสาที่ฉันชนมีไฟ 66,000 โวลต์และฉนวนกั้นขาดและสายไฟทั้ง 3 เส้นก็ลัดวงจรลงไปที่เสาและทะลุเข้าไปในตัวรถ เขาบอกว่าใครแตะตัวรถอาจจะตาย

เขาเดินผ่านฝูงชนและถามทุกคนว่าพวกเขาหรือไม่ว่าใครเป็นคนพาฉันออกไป เขาหาไม่พบและผู้คนบอกว่าจะไม่มีใครออกจากที่เกิดเหตุ

ตำรวจมาถึงและถามฉันว่าฉันอยู่คนเดียวในรถหรือเปล่า ฉันตอบโดยอัตโนมัติว่า

“ไม่”

ไม่คิดเลยว่าทำไมพวกเขาถึงถามฉัน พวกเขาออกไปและกลับมาถามฉันอีกครั้งว่าฉันอยู่ในรถคนเดียวและฉันก็ตอบว่า

"ไม่" พวกเขากลับมาเป็นครั้งที่สามและถามด้วยความเป็นห่วงเป็นใยว่า

“มีใครอยู่ในรถกับคุณไหม” ฉันรู้ว่าทำไมพวกเขาถึงถามฉันขณะที่พวกเขากำลังมองหาศพ ฉันรู้สึกประหลาดใจที่บอกว่าไม่ และตอนนี้ก็พูดว่า "ไม่ ในรถไม่มีใครอยู่กับฉันเลย"

รถพยาบาลมาถึง

เจ้าหน้าที่รถพยาบาลถามคำถามบางอย่างกับฉัน จากนั้นเขาก็ตัดสินใจว่าฉันต้องไปโรงพยาบาลใหญ่ในเมืองที่ใกล้ที่สุด

เจ้าหน้าที่รถพยาบาลพยายามจะวางฉันลงบนกระดานกระดูกสันหลัง พวกเขาขยับฉันถอยหลังไปเพียง 2 ซม. และฉันก็ตะโกนให้หยุด ความเจ็บปวดนั้นเหลือเชื่อมากและฉันรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถลดระดับฉันลงได้เพราะความตึงเครียดในร่างกายของฉัน จากนั้นพวกเขาก็ย้ายฉันกลับไปตำแหน่งที่ตั้งตรงอีกครั้ง ฉันต้องจับร่างกายให้แน่นเพื่อปกป้องมันด้วยซีโครงที่ห้อยอย่างเห็นได้ชัด ฉันรู้ว่าถ้าพวกเขาลดระดับฉันลงตามที่พวกเขาตั้งใจว่าจะมีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้น ซึ่งอาจส่งผลให้ฉันตายได้

ในหัวของฉัน ฉันถามทูตสวรรค์ว่า “ฉันจะอย่างไร”
นางฟ้าของฉันบอกว่าฉันต้องเข้มแข็งและเข้าควบคุม
และบอกพวกเขาว่าต้องทำอะไร เทวดาของฉันพูดกับฉันว่า “พูดกับคนอื่นว่าเราพูดกับคุณอย่างไร”

ข้าพเจ้าจึงพูดกับรถพยาบาลอย่างแน่วหนาวว่าทูตสวรรค์บอกอะไรแก่ข้าพเจ้าแต่ไม่ได้บอกเขาว่าคำสั่งนั้นมาจากไหน

“นี่คือสิ่งที่เรากำลังจะทำ ผู้ชายสองคนจะจับแผ่นกระดูกสันหลังในแนวตั้งแนบกับหลังของฉันอย่างแรงและค่อย ๆ ดันหนักขึ้นเรื่อยๆ จนกว่าฉันจะสามารถผ่อนคลายกล้ามเนื้อทั้งหมดของฉันได้ (ซึ่งแน่นมากจากการจับตัวฉัน) ร่างกายกัน) และข้าพเจ้าจะยอมให้คณะกรรมการรับน้ำหนักทั้งหมด เมื่อฉันรู้สึกผ่อนคลายและได้ปล่อยกล้ามเนื้อแล้ว ฉันจะเอนตัวลงบนกระดานอย่างเต็มที่ จากนั้นตามสัญญาณของฉัน คุณสามารถเริ่มลดระดับกระดานได้ช้าและราบรื่นมาก ดังนั้นฉันจะไม่กระชกกล้ามเนื้ออีก เมื่อฉันถูกลดระดับลงแล้ว คุณสามารถลากฉันไปบนกระดานได้ ใช้เวลาประมาณ 15 นาที”

ฉันมีจิตใจที่พร้อมจะปล่อยวาง
ฉันต้องวางใจคนเหล่านี้และเทวดาของฉันอย่างสมบูรณ์ ฉันรู้ว่าฉันกำลังวางชีวิตของฉันไว้ในมือของพวกเขา พวกเขาทำสิ่งนี้และฉันบอกให้เริ่มลดระดับฉันและกระดาน แต่ต้องราบรื่นและช้า! ใช้เวลาสักครู่ เมื่อฉันถูกลดระดับลง ฉันบอกให้พวกเขาเอาน้ำฉันไปที่กระดาน

พวกเขาทำสิ่งนี้แล้วพาฉันขึ้นไปบนรถเข็น
แพทย์ชายเข้ามาด้านหลังกับฉัน

เมื่ออยู่ในรถพยาบาล เขาบอกว่าเขาจะให้มอร์ฟินกับฉัน และฉันก็ตอบว่า “ไม่”
เขาถามฉันว่า “คุณไม่เจ็บหรือ” ฉันพูดว่า “ความเจ็บปวดอย่างที่คุณนึกไม่ถึง ความเจ็บปวดที่เหลือเชื่อ”
“แล้วทำไมคุณไม่ต้องการมอร์ฟินล่ะ” เขาถาม.

ฉันตอบว่า “ความเจ็บปวดเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ฉันต้องอยู่บนโลก ฉัน kn o W
ในหัวใจของฉันว่าถ้าผมมีมอร์ฟินที่ผมก็จะลอยออกไปสู่ความตาย ฉัน kn o W เจ็บปวดฉัน ns
ทำให้ฉันอยู่บนโลกทำให้ฉันนำเสนอความจริงที่ว่าฉันยังคงฮาเว่ ร่างกาย”

“ฉันต้องการ ‘อยู่กับมัน’ เมื่อเราไปถึงโรงพยาบาลและสามารถสัมผัสได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน เพื่อที่ฉันจะได้บอกพวกเขาได้อย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น” . การพูดเช่นนี้
ข้าพเจ้ายังวางอนาคตไว้ว่าจะไปถึงโรงพยาบาลทั้งเป็นและพร้อมที่จะให้ข้อมูลที่สำคัญแก่เจ้าหน้าที่ ฉันไม่เคยคิดว่าจะตาย ดังนั้นในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

ฉันจึงพูดถึงอนาคตของฉันอย่างต่อเนื่องและสิ่งที่จะเกิดขึ้น นี่ไม่ใช่ทางเลือกที่มีสติ แต่เป็นผลมาจากความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนของฉันว่าฉันจะมีชีวิตอยู่

{ ตอนเป็นเด็ก

ฉันมักจะสะดุ้งตื่นหัวเราะและถูกทำร้ายด้วยความเจ็บปวดที่รุนแรงนั้น อยู่มาวันหนึ่งฉันถามนางฟ้าของฉันว่า ฉันจะกำจัดความเจ็บปวดนี้ได้อย่างไร นางฟ้าของฉันกล่าวว่า "คุณไม่สามารถขจัดความเจ็บปวดได้ แต่คุณสามารถยอมรับมันได้ เป็นหนึ่งเดียวกับมัน และตระหนักว่ามันมีหน้าที่" เลยคิดในใจว่า ความเจ็บปวดมีไว้เพื่ออะไร? ฉันรู้ว่าความเจ็บปวดคือการบอกฉันว่ามีบางอย่างผิดปกติและส่วนนั้นของร่างกายฉันต้องการการดูแล ฉันก็เลยถามนางฟ้าของฉันอีกครั้งว่า

"ความเจ็บปวดเป็นตัวบ่งชี้ถึงบริเวณในร่างกายของฉันที่ต้องการการดูแลใหม่" คำตอบคือ "ใช่"

จากนั้นฉันก็ถามว่า "ดังนั้น ถ้าฉันยอมรับว่าความเจ็บปวดได้ทำหน้าที่ของมันแล้ว และตอนนี้ฉันตระหนักถึงความสนใจที่บริเวณนั้นต้องการ และฉันเริ่มดำเนินการที่จำเป็น

ความเจ็บปวดก็ไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้วหรือ" คำตอบกลับคือ "ใช่"

ฉันเริ่มฝึกสิ่งนี้ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ฉันคิดว่าตอนนั้นฉันอายุไม่เกิน 10 ขวบ ตอนที่คุยกับผู้ช่วยฝ่ายวิญญาณ (เทวดา)

และสิ่งที่ฉันเรียนรู้เกี่ยวกับความเจ็บปวดได้ผล ฉันเข้าใจเกี่ยวกับการส่งพลังงานไปยังบริเวณที่ต้องการการรักษา

เนื่องจากฉันเข้าใจเกี่ยวกับการวางมือและประสิทธิภาพในการรักษา ฉันสามารถสะดุ้งตื่นหัวเราะของฉันและยอมรับข้อความของความเจ็บปวดทันทีและดำเนินการอย่างมุ่งมั่นซึ่งก็คือ

- 1) ยอมรับข้อความแห่งความเจ็บปวดและขอบคุณที่ทำหน้าที่ของมัน
- 2) ช่องทางพลังงานสู่พื้นที่
- 3) พักผ่อนให้เต็มที่ ทั้งความคิดใดๆ ว่าความเจ็บปวดนั้น "เจ็บปวด" เพียงแต่เป็นการส่งข้อความที่ตอนนี้ยอมรับแล้ว
- 4) ความเจ็บปวดจะลดลงทันทีและมักจะหายไปอย่างสมบูรณ์ }

พนักงานรถพยาบาลที่อยู่กับฉันบอกว่าการเดินทางนั้นยากลำบากไปยังเมืองเล็กๆ ถัดไป และฉันก็ตอบตกลง

เราเดินทางอย่างช้าๆ โดยไม่มีเสียงไซเรน (ไม่แน่ใจเรื่องไฟ)

การเดินทางนั้นช้าและเจ็บปวด

ฉันรู้สึกว่าการกระแทกและการเคลื่อนไหวนั้นเจ็บปวดอย่างมาก ฉันยังคงจดจ่ออยู่กับวิธีที่ฉันต้องการให้ร่างกายของฉันมีความฟิต สุขภาพดี แข็งแรง และสุขภาพดี ฉันกำลังนึกภาพร่างกายของฉันว่าหายดีและสมบูรณ์แล้ว

ไม่นานหลังจากที่เราไปโรงพยาบาล

โทรศัพท์มือถือของฉันก็ดังขึ้น

และฉันเห็นว่ามันเป็นนัดของฉันที่จะไปเมื่อฉันประสบอุบัติเหตุ ฉันบอกว่าฉันต้องรับสาย ฉันต้องบอกให้เธอรู้อันไม่ได้มาเพราะเธอและครอบครัวกำลังรอฉันกินข้าวเย็น เขาบอกว่าเขาจะไม่ปลดเหล็กค้ำคอ ขณะที่ยังอยู่ที่โทรศัพท์ดังขึ้น ฉันก็พูดอย่างเข้มงวดให้เลิกทำ

และเขาพูดก็ต่อเมื่อฉันสัญญาว่าจะไม่ขยับศีรษะ ฉันตอบว่าใช่แล้วเขาก็แกะมันออก ฉันรับสายและบอกว่าฉันไม่สามารถนัดหมายได้และฉันจะต้องเปลี่ยนเวลาเป็นเวลาสองสัปดาห์และเธอก็ตกลง ฉันขอโทษและบอกลา ผมก็ไม่รู้ตัวตั้งขึ้นว่าฉันมีบางสิ่งบางอย่างที่จะไปเป็นผมอย่างชัดเจนว่าผมจะฟื้นตัวและเป็นที่ได้รับการแต่งตั้งในสัปดาห์หรือเพื่อให้

ฉันยังคงคุยโทรศัพท์กับไม่เคล็ดด้วย

ฉันมาถึงโรงพยาบาลพร้อมกับลินเนตต์และแอมเบอร์ และไมเคิลก็มาถึงรถของเขาด้วย

ขณะที่ฉันถูกกลืนเข้ามา ฉันได้ยินคนเรียกรถพยาบาลผู้ชายบอกพยาบาลเกี่ยวกับฉัน
แต่ไม่สามารถอธิบายอะไรได้ที่เขาพูด
เราอยู่ในแผนกฉุกเฉิน

พวกเขาต้องการตัดเสื้อผ้าของฉันออก
และฉันก็บอกพวกเขาว่าฉันจะไม่ปล่อยให้พวกเขาตัดเสื้อโปโลของฉัน
เพราะเสื้อที่ฉันใส่อยู่เป็นเสื้อที่สำคัญกับฉันมากและฉันก็อยากจะได้มันต่อไป พวกเขาอธิบายว่ามันยากแ
คไหนดึงจะถอดมันออก และฉันก็บอกว่าตกลง จากนั้นมาเริ่มกันเลย

การถอดมันออกเจ็บมากเพราะต้องยกแขนแล้วบิดไปมา

ฉันมีซีโครงหักและกระดูกอกหักและยังไม่ได้รับยาแก้ปวด

แอมเบอร์และลินเนตต์เข้ามา และแอมเบอร์จับมือฉันและถามฉันว่า “พ่อสบายดีไหม”
เมื่อมาถึงจุดนี้ ทุกคนก็หยุดและเงยไปชั่วขณะขณะที่พวกเขาตอบจากฉัน

ฉันหันศีรษะแล้วมองตาเธอและพูดกลางซีไปที่พยาบาลและแพทย์ที่อยู่รอบๆ ตัวฉัน
“เห็นคนเหล่านี้วิ่งไปรอบๆ ไหม” “ใช่” แอมเบอร์ตอบ
“พวกมันวิ่งไปรอบๆ เพราะตอนนี้พวกเขาไม่รู้ว่าจะไม่เป็นไร!”
คุณสามารถได้ยินเสียงหมุดปักในห้องฉุกเฉินนั้น ไม่มีใครขยับหรือพูดอะไรเป็นเวลา 15 วินาที
แอมเบอร์ยิ้มและพอนคลายและเราจับมือกันต่อไป

ฉันไม่ได้มีสติ *พยายาม* ที่จะพูดในเชิงบวกและมีสติใช้เทคนิคเช่นการพูดเกี่ยวกับฉันในของฉันในอนาคต
แต่สิ่งนี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นมากที่สุดในการสนทนาและความคิดของเรามีอยู่เกี่ยวกับฉันอยู่ในอนาคต
ทำอะไรกับใครสักคน ฉันไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้จนกระทั่งสองสามปีต่อมา นี่คือนี่ที่ฉันได้ทำ
ฉันได้ทำงานมากมายเพื่อสร้างวินัยภายในของฉันในการพูดอย่างมีพลังและในเชิงบวกในสถานการณ์ที่ฉัน
พบ

ฉันไม่อนุญาตให้การปฏิเสธใด ๆ
เข้าสู่การรับรู้ของฉัน ฉันตั้งใจที่จะนำทุกคนรอบตัวฉันเข้าสู่ขอบเขตของฉันว่า
"นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้น" ฉันรู้สึกได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากจิตวิญญาณและรู้สึกว่ามีวิญญาณอยู่รอบ
ตัวฉัน ฉันรู้สึกคมชัดและชัดเจนด้วยวิสัยทัศน์ของฉัน ไม่มี ความกลัวอย่างสมบูรณ์ ฉันยังคงเชื่อมั่นว่าทุก
อย่างจะดี

ฉันเชื่อว่าสิ่งที่ฉันทำนั้นเป็นไปได้สำหรับทุกคน ไม่ว่าคุณเชื่อในพระเจ้า พระเยซู พระพุทธเจ้า
โมฮัมหมัด วิญญาณ
หรือใครก็ตามหรือ ใครก็ตาม แท้จริงแล้วมันคือความผูกพันอย่างลึกซึ้งกับพระเจ้าของคุณ หรือตัวคุณเอง
ที่ทำให้ทุกอย่างที่คุณจินตนาการเป็นไปได้

สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อคุณยอมให้ตัวเองอ่อนแอและยอมให้ตัวเองรักตัวเองอย่างไม่มีเงื่อนไข มัน
ต้องใช้อย่างจริงจัง โดยเฉพาะความกล้าหาญ

มันต้องละทิ้งการต่อต้านทั้งหมด

{ เมื่อฉันขัดชิน ฉันกำลังเฟื่องความสนใจไปที่วัตถุที่ฉันกำลังขัดชินอยู่
สิ่งที่เข้ามาหาฉันมักจะดึงดูดใจด้วยเหตุผลบางอย่าง
และฉันไม่รู้สาเหตุส่วนใหญ่มาจากอะไร เมื่อฉันขัดชินบางอย่าง
ฉันก็อดที่จะประสกับมัน สิ่งที่ฉันขัดชินเป็นส่วนหนึ่งของรากฐานที่ช่วยให้ฉันสามารถสร้างอนาคตของฉ
นบนมันได้ เมื่อฉันไม่ยอมให้มันเข้ามาในชีวิตของฉัน
ชีวิตของฉันก็จะเข้าสู่รูปแบบการยึดถือและสิ่งที่ฉันต่อต้านก็จะมีขึ้นเรื่อยๆ

จิตใต้สำนึกฉันยังคงดึงดูดประสบการณ์ที่จะช่วยให้ฉันเติบโตเป็นคนที่ฉันต้องการในอนาคตของฉัน คนๆ
นั้นจะสามารถรับมือกับสถานการณ์ในอนาคตที่คุณอยู่ที่นี่และตอนนี้ยังไม่พร้อม

บ่อยครั้งที่เรามาถึงสถานที่ในชีวิตของเราและพูดกับตัวเองว่า
“ประสบการณ์ที่ฉันมีในอดีตช่วยให้ฉันพร้อมสำหรับการผจญภัยครั้งต่อไปในชีวิตของฉัน” เมื่อฉันโอบรับ
ประสบการณ์ที่ดึงดูดเข้ามาในชีวิต ฉันกำลังดำเนินชีวิตอย่างอิสระ สบายๆ
และฉลองที่สถานที่ที่เหมาะสมในเวลาที่เหมาะสม

บางครั้งเราขัดชินเหตุผลที่คนอื่นให้เราทำบางสิ่ง มักจะเป็นเพราะเหตุผลของพวกเขา
และเป็นประโยชน์ต่อพวกเขา ไม่ใช่เรา เมื่อฉันมองดู และแน่นอน ฉันจะพบ
เหตุผลที่ฉันมีประสบการณ์บางอย่าง จากนั้นฉันก็ยอมรับประสบการณ์นั้นและหยุดต่อต้าน
บางครั้งฉันขัดชินเพราะฉันไม่ชัดเจนในจุดประสงค์ที่ใหญ่กว่านี้
และนี่ก็เหมือนกับถูกผลักเข้าไปในความมืดโดยที่ฉันมองไม่เห็นอะไรและไม่รู้ว่าอะไรอยู่ข้างหน้าฉัน
ลองคิดดู... ในเมื่อไม่รู้ว่าข้างหน้ามีอะไรอยู่ข้างหน้าก็อยากจะทำให้ช้าลง
แต่ถ้ารู้ว่าอะไรอยู่ข้างหน้าและมีแล้วก็จะก้าวไปข้างหน้าได้อย่างมั่นใจมากขึ้น

เมื่อฉันไตร่ตรองถึงประสบการณ์ที่ฉันมีซึ่งฉันจัดการอย่างทรงพลังและถามตัวเองว่า
“อะไรเตรียมฉันให้พร้อมสำหรับช่วงเวลานี้” แล้วฉันจะมีแรงบันดาลใจที่ช่วยให้ฉันเข้าใจ เห็น รู้
และรู้สึกว่าการประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้ฉันพร้อมสำหรับประสบการณ์ที่ฉันกำลังสะท้อนอยู่ในขณะนี้

ฉันสอนสิ่งนี้มาหลายสิบปีแล้วและทำงานเกี่ยวกับ*Living it* }

ฉันนอนอยู่ที่นั่นสักครู่ขณะจับมือแอมเบอร์และพูดคุยกับลินเนตต์

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ฉันถูกเซ็นไปที่ด้านหนึ่งของห้องฉุกเฉินและมีพยาบาลสองคนยืนอยู่เหนือฉัน
คนหนึ่งอยู่บนรถเข็นทั้งสองข้าง พวกเขากำลังพูดคุยกันและมีคนบอกว่าเธอมีปัญหาในการตั้งครรภ์ ฉัน
กำลังฟังและพูดว่า

"ฉันช่วยคุณได้!" ทั้งคู่ดูตกใจมาก! ฉันอธิบายว่าฉันจำหน่ายผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพที่น่าอัศจรรย์และผลิ
ตภัณฑ์ดูแลร่างกายที่ดีที่อาจช่วยเธอได้ ฉันอธิบายว่าสิ่งเหล่านี้เป็นผลิตภัณฑ์ที่ให้อาหารแก่ร่างกายของ
ฉัน ในขณะนี้เพื่อช่วยสร้างตัวเองใหม่และสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ธรรมดา ฉันอธิบายความสำคัญของก
ารกำจัดสารพิษออกจากร่างกายของเธอและหยุดใส่เข้าไปอีก

ฉันอธิบายว่าผลิตภัณฑ์ดูแลส่วนบุคคลจำนวนมากอาจมีส่วนผสมที่อาจเป็นอันตรายอยู่ในตัว ฉันยังอธิบาย
ด้วยว่าอาหารของเราไม่มีสารอาหารในระดับเดียวกับที่เคยมี

ฉันอธิบายว่าคูร์กจำนวนมากประสบความสำเร็จในการตั้งครรภ์หลังจากเริ่มใช้ผลิตภัณฑ์เหล่านี้
และคูร์กเหล่านั้นคิดว่ามันอาจเป็นผลิตภัณฑ์ที่สร้างความแตกต่าง ดังนั้นฉันจึงให้หมายเลขโทรศัพท์ของ

ฉันกับเธอและแนะนำให้เธอโทรหาฉันในอีกสองสามวันและฉันจะจัดการผลิตภัณฑ์ให้กับเธอ ฉันทำเหมือนกำลังนอนอยู่บนรถเข็นพร้อมที่จะกลับบ้าน เธอเอาเบอร์ฉันไปแต่ไม่เคยโทรหาฉันเลย...

พวกเขาทำการสแกนแมวและเอ็กซ์เรย์หลายครั้ง ฉันยังคงยืนยันที่จะไม่ใช้มอร์ฟินจนกว่าเอ็กซ์เรย์จะเสร็จสิ้น

จากนั้นพวกเขาก็เอ็กซ์เรย์และสแกนแมวอีกครั้ง ฉันไม่รู้จะทำไม

ฉันจำได้ในช่วงแรกของการเอ็กซ์เรย์

โดยนึกถึงความเจ็บปวดและพยายามดิ้นรนเพื่อให้มีสติสัมปชัญญะ เมื่อพวกเขาบอกฉันว่าพวกเขาต้องทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉันจำได้ว่าผ่อนคลายและยอมรับมัน

แล้วก็ไปที่เซิน ฉันจำการเอ็กซ์เรย์ล็อตแรกไม่ได้มากนัก

แต่จำการสแกนแมวครั้งที่สองและการเอ็กซ์เรย์ได้ค่อนข้างชัดเจน

เฮเลนน้องสาวของฉันเข้ามาพูดคุย เช่นเดียวกับไมเคิล แต่เนื่องจากเป็นห้องฉุกเฉิน พวกเขาจึงอนุญาตให้เข้าได้ที่ละคนเท่านั้น ยกเว้นแอมเบอร์ และพวกเขาอนุญาตให้ลินเนตต์เข้ามาอยู่กับเธอ

ฉันคุยเรื่องต่างๆ จำไม่ได้จริงๆ ยกเว้นแต่ว่าบทสนทนาเกี่ยวกับเรื่องปกติในชีวิตประจำวัน ไม่มีอะไรเกี่ยวกับอุบัติเหตุหรือสภาพของฉัน

ฉันชัดเจนเสมอและมุ่งมั่นที่จะเล่นออกมาอย่างไร

ดีมากแล้ว ฉันคิดว่าน่าจะประมาณเที่ยงคืน ตอนที่ฉันถูกกรีดขึ้นห้องผู้ป่วยหนัก ในชั้นตอนนี้ ฉันคิดว่าฉันได้รับมอร์ฟินเพราะจำความเจ็บปวดไม่ได้

เพื่อนพี่สาวคนหนึ่งของฉันเป็นพยาบาลในหอผู้ป่วยหนักที่โรงพยาบาลแห่งนี้

และเธอบอกน้องสาวของฉันในสัปดาห์ต่อมาว่าศัลยแพทย์ได้บอกพยาบาลที่ดูแลฉันเพื่อให้ฉันรู้สึกสบายใจในขณะที่ฉันกำลังจะตายในช่วงกลางคืน...

พวกเขาอุ้มฉันขึ้นบนเตียงที่มีอากาศนุ่ม และหมอก็คิดยามอร์ฟินตรงกระดูกอกให้ฉัน เขากล่าวว่า "สิ่งนี้จะช่วยให้คุณนอนหลับได้"

ฉันบอกเขาว่า "ฉันจะไม่นอน ฉันมีงานต้องทำมากเกินไป" เขามองมาที่ฉันอย่างผิดปกติและถามว่า "คุณหมายความว่าอย่างไร" ผมตอบกลับไปว่า "ผมมีร่างที่จะสร้างใหม่!!"

ฉันส่งพลังงานเข้าสู่ร่างกายอย่างต่อเนื่องไปยังทุกส่วนที่ต้องการการรักษา ฉันจดจ่อและจินตนาการว่าอวัยวะภายในสร้างตัวเองขึ้นมาใหม่และ

"เป็นปกติ" ฉันทำสิ่งนี้อย่างต่อเนื่องตลอดทั้งคืน ฉันไม่เคยหลับตาเลย... ยุ่งเกินไป

ลินเนตต์ แอมเบอร์ เอพริล เฮเลน และไมเคิล ต่างแยกย้ายกันไปกล่าววาทรีส์วส์ดี ฉันบอกว่าฉันจะพบพวกเขาในตอนเช้า ฉันยังคงสนทนาเกี่ยวกับพวกเขาและที่พวกเขาพักอยู่ พวกเขาจองตัวเองในโรงแรมและทานอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว ฉันบอกฝันดีและบอกพวกเขาว่าฉันรักพวกเขาและฉันจะไม่เป็นไร ฉันต้องการสร้างความมั่นใจให้พวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องกังวล เพราะฉันรู้ว่าฉันจะโอเค

ฉันคุยกับพยาบาลที่ปลายเตียง จำบทสนทนาไม่ได้ (เธอกำลังจำได้)

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ฉันบอกว่าฉันต้องปัสสาวะจริงๆ เธอให้ฉันขวิดและว่าฉันพยายามอย่างหนักผมไม่สามารถปัสสาวะเป็นมันไม่มีในขณะนอนลง เธอบอกว่าถ้าฉันไม่สามารถจัดการได้ พวกเขาจะสอดสายสวนเข้าไป ฉันบอกว่าไม่มีทางที่จะเกิดขึ้น!

ฉันพยายามฉี่ในขวิดนานกว่าหนึ่งชั่วโมง แต่ก็ทำไม่ได้ ฉันไม่ได้ปัสสาวะตั้งแต่อาหารกลางวันในวันอาทิตย์ มากกว่า 15 ชั่วโมงก่อนหน้านี้

จากนั้นฉันก็มีความคิดที่จะยืนขึ้นและกระฉ่อยร่อย ฉันถามพยาบาลว่า “คุณช่วยฉันลุกจากเตียงได้ไหม” และเธอก็ถามว่า “เพื่ออะไร” ฉันพูดว่า “ฉันจะยืนขึ้นและฉี่” และเธอพูดว่า “ไม่มีทางที่ฉันจะปล่อยให้คุณยืนขึ้น!”

ฉันพูดว่า “ฉันกำลังยืนขึ้น ไม่ว่าคุณจะช่วยฉันลุกจากเตียงหรือให้ฉันทำเองก็ได้!”

จากนั้นเธอก็ช่วยฉันและใช้เวลาประมาณ 5 นาทีเพื่อให้ฉันยืนขึ้น

ที่นั่น

ฉันกำลังยืนอยู่ท่ามกลางความมืดมิดโดยจับที่ราวหยดน้ำด้วยแขนซ้ายและปัสสาวะลงในขวิดที่พยาบาลถือให้ฉัน

ฉันเต็มมันและมันเริ่มล้นบนพื้น เธอบอกว่า “รอก่อน แล้วฉันจะได้ขวิดใหม่” ฉันพูดว่า “ฉันจะหยุดไม่ได้แล้ว” “ไม่รู้ว่ามีอะไรจะทำได้แบบนี้อีก” “ไม่อยากจะหยุดไหล ขวิดยังคงไหลล้นไปทั่วพื้น” พยาบาลเริ่มหัวเราะและพูดว่า “ฉันไม่เคยเห็นใครกรอกแบบนี้เลย! ฉันเดาว่าฉันจะต้องเช็ดมัน!”

ฉันหัวเราะกับตัวเองเพราะการหัวเราะ

ณ

จุดนี้ไม่ใช่ทางเลือก เสียงหัวเราะที่ฉันมีข้างในนั้นสำคัญสำหรับฉัน

ฉันใช้เวลาอีก 5 นาทีในการพาฉันกลับเข้านอน ฉันกับพยาบาลเริ่มคุยกันมากขึ้น และฉันจำได้ว่าเธอก็ถามว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่และต้องตื่นเพื่ออะไร ฉันอธิบายว่าทำไมฉันถึงนอนไม่หลับและงานที่ฉันทำอยู่

ฉันกำลังส่งพลังงานไปรอบ ๆ ร่างกายโดยเฉพาะ โดยเห็นร่างกายของฉันเปล่งประกายด้วยแสงจ้าและเต็มพื้นที่ใดๆ ที่ขาดแสงหรือไม่สว่างเท่าส่วนอื่นๆ

นี่คือวิธีที่ฉันทำ

ฉันมองออกไปในจักรวาลและจินตนาการว่าแขนของฉันยื่นออกไปในจักรวาลราวกับว่าฉันกำลังกดจ็กรวาลไว้ การทำเช่นนี้เป็นการดึงพลังงานมากจนสิ้นแขนของฉันอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้นการกวาดแต่ละครั้งฉันจินตนาการถึงพลังงานที่มีอยู่อย่างมากมายมหาศาล

ดังนั้นฉันรู้ว่ามันมากกว่าที่ฉันต้องการสำหรับตัวเอง ฉันจินตนาการว่ามันมาที่ศีรษะของฉันที่ต่อมไพเนียล (ที่มงกุฎ) และเคลื่อนไปรอบ ๆ

ร่างกายของฉันไปยังที่ที่ฉันรู้สึกว่ามันจำเป็น ฉันเห็นมันใช้สารอาหารจำนวนมากที่ร่างกายสะสมไว้ตามสถานที่ต่างๆ ในร่างกาย จากอาหารเสริมที่ยอดเยี่ยมที่ฉันได้รับ สองสามปีมีใครเคยพูดกับฉันว่า “ทำไมคุณทานอาหารเสริมเยอะจัง” และฉันเคยยิ้มและพูดว่า “เพราะฉันทำได้” ทุกครั้งที่ฉันถูกถาม ฉันแค่เชื่อมั่นในตัวเองและเก็บมันไว้ หลังจากเกิดอุบัติเหตุเท่านั้น

ฉันจึงตระหนักได้ว่าการทานอาหารเสริมเพื่อการป้องกันและในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุมีความสำคัญเพียงใด คนส่วนใหญ่ขาดสารอาหาร

ดังนั้นในกรณีฉุกเฉินเมื่อร่างกายของพวกเขาต้องการวัตถุในทันทีสำหรับการซ่อมแซม

ร่างกายจึงจำเป็นต้องไล่ออกจากที่อื่นซึ่งถือว่าไม่สำคัญ ผมเชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งของการอยู่รอดของฉัน

บางครั้งในตอนกลางคืนฉันตั้งกรวยขนาดใหญ่และขอให้หุตสวรรค์ส่งพลังงานนี้ให้ฉันและส่งไปที่กรวย วิ
ธีนี้ฉันจะใช้เวลามากขึ้นจินตนาการสร้างร่างกายของฉันและการทำกิจกรรมทั้งหมดในของฉันในอนาคต
ที่ฉันคิดว่าฉันอาจต้องการที่จะทำ

ฉันไปเดินป่าผ่านเทือกเขาหิมาลัยในประเทศเนปาลในช่วงกลางทศวรรษที่แปดสิบและชอบที่นี่มากและอย
ากกลับไปอีกเสมอ ตั้งแต่วินาทีแรกที่แอมเบอร์เกิด

ฉันได้แสดงภาพสไลด์ของทริปนี้ให้เธอดูและพูดคุยถึงความยอดเยี่ยมของทริปนี้เมื่อเราได้ไปร่วมงานกันต
อนที่เธออายุราวๆ

20

ปี

และฉันอายุเกือบหกสิบแล้ว ฉันรู้เสมอว่าฉันต้องมีจิตใจที่อ่อนเยาว์จึงจะทำเช่นนี้ได้และมีร่างกายที่แข็งแรง
ส่วนใหญ่ในชีวิตของฉัน

ฉันป่วยหรือปวดหลังหรือปวดหัวมาก

ฯลฯ

ฉันเห็นสิ่งนี้เป็นโอกาสของฉันที่จะสร้างร่างกายใหม่ได้ดีกว่าที่เป็นอยู่ (ฉันไม่เคยพูดถึง
“ก่อนเกิดอุบัติเหตุ” ในชีวิตนี้เลยสักนิด..)

คืนนั้นในห้องไอซียูเป็นคืนที่ฉันจดจ่อมากที่สุดและนานที่สุดที่ฉันเคยจดจ่ออย่างต่อเนื่อง

เช้าวันรุ่งขึ้นศัลยแพทย์ทรวงอกมาถึงรอบของเขาและมีผู้คนจำนวนมาก
กับเขา, ประมาณ 12 ฉันคิดว่าพวกเขาประหลาดใจที่ฉันยังมีชีวิตอยู่

(แพทย์)

เขายืนอยู่ที่ปลายเตียงของฉันและมองดูแผนภูมิของฉัน เขามองมาที่ฉันและพูดว่า
“คุณมีอาการบาดเจ็บสาหัสสำหรับสพอสมควร์”

ฉันหันกลับมามองเขาแล้วพูดว่า ฉันชัดเจนว่าจะไม่ยอมรับหลักฐานของคำพูดของเขา
เขาตอบว่า“ผมจะต้องใช้เวลาหนึ่งและครึ่งปอด และม้ามของคุณ เมื่อนั้นทำการผ่าตัด
ฉันจะสามารถประเมินได้ว่าฉันต้องทำอะไรอีกหรือไม่”

ฉันมองและชี้ไปที่เขาแล้วพูดว่า “คุณเป็นศัลยแพทย์ทรวงอกใช่ไหม”

เขาตอบว่า “ใช่”

ฉันชี้นิ้วไปที่เขาอีกครั้งจากนั้นฉันก็พูดกับเขาตรงๆ

ว่า

“งานของคุณคือบอกฉันว่าฉันต้องทำอะไรเพื่อให้แน่ใจว่ามันจะไม่เกิดขึ้น” เมื่อผมบอกว่าผมผมชี้ไปของ
ฉันด้วยตนเองและจากนั้นกลับมาที่เขาสำหรับส่วนที่เหลือของประโยค

คนที่อยู่กับเขาทั้งหมดถอยหลังหนึ่งก้าว

เขามองมาที่ฉันสองสามนาที่อย่างเงียบ

ๆ

ฉันขอให้หุตสวรรค์ของฉันตรวจสอบให้แน่ใจว่าเขาได้ข้อมูลที่เขาต้องการแล้วเขาก็พูดอย่างเงียบ
และสงบ

“ให้พยาบาลแสดงวิธีทำไอสนับสนุนและฉันต้องการ

คุณต้องไอเป็นเลือดให้ได้มากที่สุด ฉันอยากให้คุณเดินไปรอบๆ หายใจลึกๆ และไอเป็นเลือดให้มากที่สุด”
ฉันพูดว่า “โอเค”

เขาจากไปและฉันกับพยาบาลก็มองหน้ากัน

กระดุกอกหักและซี่โครงหัก...

ความคิดไอและหายใจเข้าลึกๆ.....

ฉันนอนอยู่ที่นั่นเป็นชั่วโมงเพื่อรวบรวมความกล้าที่จะลุกขึ้นเดินไปรอบๆ จากนั้นฉันก็บอกพยาบาลว่าฉันต้องการความช่วยเหลือจากเธอในการลุกจากเตียง และเธอก็บอกว่า “ฉันไม่อนุญาตให้คุณลุกขึ้น”

ฉันพูดว่า "หมอบอกว่าฉันต้องลุกขึ้นเดินไปรอบ ๆ และหายใจเข้าลึก ๆ และนั่นคือสิ่งที่ฉันจะทำ" เธอพูดเน้นย้ำว่า “ตอนนี้เขาไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

ฉันตอบว่า “ฉันกำลังทำอยู่ และคุณสามารถช่วยฉันลุกขึ้นหรือลุกขึ้นเองได้”

เธอมีรอยยิ้มเล็กน้อยบนใบหน้าของเธอและดำเนินการช่วยฉัน ใช้เวลาประมาณ 5

นาทีในการช่วยให้ฉันลุกจากเตียงและยืน รู้สึกเหมือนประสบความสำเร็จมากที่ได้ยืนอยู่ตรงนั้น ฉันออกเดินทางเข้ามา ก้าวทุกๆ 5 วินาที ฉันหายใจเข้าลึก ๆ

และไอน้ำเป็นเลือดเหมือนที่ฉันเคยทำมาแล้วสองสามครั้งขณะอยู่บนเตียง ทุกครั้งที่ฉันกระอักเลือดฉันหยุด แล้วออกเดินทางอีกครั้ง ฉันอยู่ห่างจากเตียงประมาณ 15

ก้าวและฉันก็หายใจไปอย่างสิ้นเชิง ฉันไม่เหลือแรงแล้วหันกลับไปและไม่อยากเชื่อเลยว่าเตียงจะดูห่างไกลออกไปแค่ไหน ฉันขยับ 15

ก้าวกลับไปเตียงเหมือนที่ฉันเคยเล่นเมื่อคืนก่อน ตั้งเป้าหมายของฉันและจินตนาการว่าร่างกายของฉันตอบสนอง ฉันกลับขึ้นเตียงและนอนพักพิงที่นั่น

ร่างกายของฉันอ่อนแออย่างไม่น่าเชื่อ ฉันวิ่งมาราธอนมาหลายครั้งในชีวิตและสืบทอดพันธุกรรมที่ฉันหมดแรงมากกว่าการวิ่งมาราธอนใดๆ

ในอุบัติเหตุ กล้ามเนื้อทุกส่วนในร่างกายของฉันสูญเสียความแข็งแรง และมันก็เหมือนกับว่าฉันยังเป็นเด็กที่ต้องสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแต่ละส่วนขึ้นใหม่

ฉันยังคงทำงานเพื่อส่งพลังงานเข้าสู่ร่างกายของฉันและจินตนาการว่าร่างกายของฉันสร้างตัวเองขึ้นมาใหม่

พยาบาลยังคงนั่งอยู่ที่ปลายเตียงของฉัน เผื่อฉันเหมือนที่อีกคนทำตลอดทั้งคืน

ผ่านไปหนึ่งชั่วโมง

ฉันบอกว่าฉันพร้อมจะทำทุกอย่างอีกครั้ง เธอช่วยฉันออกไปและฉันก็ออกเดินทาง ฉันลงเอยด้วยการนรอบห้องไอซียู

อีกครั้งที่ฉันกลับมาที่เตียงของฉัน ใช้เวลาอย่างเต็มที่

เมื่อฉันนอนอยู่ตรงนั้น พยาบาลถามฉันว่า “รู้ไหมคุณโชคดีแค่ไหน”

ฉันตอบไปว่า “ฉันเดาว่าไม่ใช่ เพราะเหตุใดคุณจึงถามคำถามนี้กับฉัน”

เธอกล่าวว่า “มีสิ่งที่เราเรียกความเร็วประหารชีวิตสำหรับการเกิดอุบัติเหตุรถชน ๑

ก็คือหมายถึงว่าสำหรับความเร็วที่ดังกล่าวข้างต้นและทุกคนในรถตาย สำหรับการชนศีรษะกับวัตถุที่อยู่นิ่ง (เช่น เสา) ความเร็วในการตายคือหกสิบกม./ชม. สัปดาห์นี้ เรามีคนสองคนในที่นี้

ที่ประสบอุบัติเหตุแบบเดียวกับคุณ

ศีรษะชนเข้ากับเสา พวกเขาทั้งคู่ทำหกสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงและทั้งคู่เสียชีวิต แต่คุณทำความเร็วได้ 85 กม. / ชม. และคุณก็มีชีวิตอยู่ คุณโชคดีมาก”

ฉันรู้ว่าไม่ใช่โชคแต่ก็รู้สึกว่าเขาไม่ต้องการรู้ว่าฉันทำมันได้อย่างไร ฉันนอนอยู่ที่นั่นและถามทวดสวรรค์ว่า “ทำไมฉันถึงรอดแต่พวกเขาไม่รอด”

คำตอบที่ชัดเจนจากพวกเขา คือ “คุณขอความช่วยเหลือ”

ข้าพเจ้าถามกลับว่า “คนอื่นๆ ทำอะไร”

พวกเขาบอกว่า“พวกเขา s EE เสาขึ้นมาและพูดว่า 'โอ้ไม่ !! ฉันจะตาย!' และพวกเขาตาย”

ฉันนอนนิ่งคิดเรื่องนั้นอยู่พักหนึ่ง

ฉันคิดถึงงานพัฒนาส่วนบุคคลทั้งหมดที่ฉันทำกับตัวเองตลอดหลายทศวรรษที่ผ่านมา
และความตั้งใจที่จะค้นหาขีดจำกัดของตัวเอง (หรือความไร้ขีดจำกัดของตัวเอง)
และวิธีที่ฉันเรียนรู้ที่จะไว้วางใจตัวเองและความรู้สึกของฉัน ฉันนึกถึงตอนที่ฉันโตขึ้นว่าฉันกังวลเกี่ยวกับ
สิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับฉันมากแค่ไหน และฉันกำลังทำสิ่งที่ "ถูกต้อง"
หรือไม่ ฉันคิดไปต่าง ๆ นานา รู้ว่าไม่ใช่โชค...

ผมมองย้อนกลับไปในชีวิตของฉันและตระหนักถึงตัวเลือกที่ฉันได้ทำเมื่อทุกคนก็บอกไม่给我ทำสิ่งที่ **พวกเขา** ไม่ชอบ แต่ผมรู้ว่าเป็นที่ที่เหมาะสมสำหรับฉัน

5 ปีหลังจากเกิดอุบัติเหตุ ฉันกำลังฝึกในธุรกิจของฉันประมาณ 100 คน
และเริ่มเล่าเรื่องราวตอนที่ฉันไปกระโดดร่ม

จากนั้นระหว่างการฝึกฉันก็นึกขึ้นได้ว่าถ้าฉันไม่ได้ไปดำน้ำบนฟ้า ฉัน
อาจจะเสียชีวิตในอุบัติเหตุ ฉันยืนอยู่หน้าห้องอย่างเห็นได้ชัดและรู้สึกซาบซึ้งในความเข้มแข็งและความเต็ม
ใจที่จะทำตามด้วยสิ่งที่ฉันรู้ในใจว่าเป็นสิ่งที่ใช่สำหรับฉัน มาแบ่งปันเรื่องราว...

ย้อนกลับไปในช่วงกลางทศวรรษที่ 80 (อายุ 20 กลางๆ ของฉัน)

ฉันอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่แห่งหนึ่งในชนบทของวิกตอเรีย

และคืนหนึ่งฉันกำลังดูรายการไลฟ์สไตล์เหล่านั้น

และมีช่วงหนึ่งเกี่ยวกับการดำน้ำบนท้องฟ้าควบคู่ที่คุณผูกมัดตัวเองกับคนที่เคยทำมาแล้ว

กระโดดสองสามพันครั้งเพื่อให้พวกเขารู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่

จากนั้นคุณกระโดดออกจากเครื่องบินที่ดีและตกลงสู่พื้นโลกอย่างอิสระ ฉันอยากดำน้ำบนท้องฟ้ามาหลาย
ปีแล้ว

แต่รู้ว่าถ้าฉันทำคนเดียวฉันอาจจะตาย ฉันรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับสายไฟไม่ทำงานและรางน้ำไม่เปิด ดังนั้นด้วย
การดำน้ำบนท้องฟ้าควบคู่ ฉันจึงไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้น

เนื่องจากผู้ที่มีประสบการณ์สามารถรับมือกับสถานการณ์ใดๆ ได้

ฉันโทรไปที่สถานีโทรทัศน์ในเช้าวันรุ่งขึ้นและพบว่าพวกเขากระโดดดีคู่กันที่ไหน มันเป็นนอกชิตนีย์ ไม่

เป็นไรเพราะพ่อของฉันอาศัยอยู่ในชิตนีย์และฉันสามารถขึ้นไปอยู่กับเขาและยิมรถได้ ฉันจองเที่ยวบิน

โทรหาเขาและบอกเขาว่าฉันกำลังมา (ฉันฉลาดพอที่จะไม่บอกเขาว่าทำไมฉันถึงมา)

ฉันมาถึงชิตนีย์สี่วันหลังจากดูการแสดงและยิมรถและขับรถไปสองชั่วโมงไปยังลานบินที่พวกเขาดำเนินการ

ฉันอาจเสริมว่าในเวลานี้ฉันมีปัญหามากมายในความสัมพันธ์ ฉันรักผู้หญิงคนนี้แต่มันไม่ได้ผล ฉันกำลัง
อ่านหนังสือของ Richard Bach ชื่อ Bridge Across

Forever หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเนื้อคู่และไม่ว่าเราจะถูกกำหนดไว้สำหรับบุคคลใดบุคคล
หนึ่งจริง ๆ

หรือไม่ ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นกับฉันจะอ่านในเวลาที่ฉันมาถึงในชิตนีย์ก็คือตอนที่ริชาร์ดไม่สามารถ
จัดการความสัมพันธ์กับคู่จิตวิญญาณของเขาและเดินขึ้นมาในเครื่องบินขนาดเล็กเครื่องยนต์เดียว

มันพังและรางน้ำไม่ทำงาน สถานการณ์นั้นช่างน่าทึ่งเหมือนกับที่ฉันตั้งขึ้นเอง ฉันสงสัยว่าพระวิญญาณ

กำลังพยายามบอกฉันว่าอย่าทำตามเพราะฉันจะตายก่อนเวลาของฉัน ในหัวใจของฉัน

ฉันรู้ว่าการติดตามผลเป็นสิ่งสำคัญ ฉันรู้ว่าฉันต้องการเอาชนะความกลัวตาย ฉันรู้ว่ามันสำคัญ ฉันต้องไ

ซ์เวลาอีก

ปีกว่าจะเข้าใจว่าสำคัญแค่ไหน ฉันรู้ด้วยว่าสองวันนั้น ในชีวิตนี้ทำให้ฉันมีพลังในชีวิตที่จะก้าวข้ามความกลัวและไม่ถูกควบคุมโดยสิ่งที่ไม่รู้

เมื่อฉันไปถึงลานบิน เครื่องบินกำลังขึ้นและผู้คนก็เคลื่อนไหวไปทุกที่ วันนั้นเป็นวันที่สวยงาม มีเมฆน้อยมาก และดวงอาทิตย์ก็ส่องแสง

ฉันลงทะเบียนและชำระเงินแล้ว พวกเขาอธิบายว่าเงินไม่สามารถขอคืนได้ พวกเขาพาฉันผ่านการฝึกอบรมและเหมาะกับฉัน

ลมพัดขึ้นและฉันก็บอกว่าเหนือความเร็วลมระดับหนึ่งพวกเขาไม่สามารถดำน้ำควบคุมแม้ว่าการดำน้ำบนท้องฟ้าปกติยังคงเกิดขึ้น ระหว่างวันระหว่างรอลมมรณะ

ฉันอ่านหนังสือและมองดูการดำน้ำบนท้องฟ้าและเข้าห้องน้ำหลายครั้งจนไม่เหลืออะไรในตัวฉันเลย...

ฉันรอทั้งวันจากประมาณ 10:00 ผ่านไปยังมืด พวกเขาขอโทษมากที่สุดและบอกว่าถ้าฉันกลับมาตอนตี 5 ในตอนเช้าลมจะต่ำเสมอในตอนเช้าและฉันจะสามารถกระโดดได้ ฉันบอกโอเคแล้วแยกย้ายกลับบ้าน

ฉันกลับถึงบ้านและทานอาหารเย็น อ่านหนังสือทั้งคืน ฉันอยากรู้ว่าชีวิตเสียหรือไม่ ฉันกำลังพยายามคิดว่ามีข้อความใดถึงฉันในหนังสือหรือไม่ เรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนที่ผมจะได้เรียนรู้วิธีการสื่อสารให้ชัดเจน, ขณะที่ผมทำตอนนี้, พร้อมด้วยทูตสวรรค์ของฉัน / ผู้ช่วยจิตวิญญาณ

ฉันลุกจากเตียงแต่เช้าและรับประทานอาหารเช้าเล็กน้อยโดยรู้ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้น ณ จุดนี้กำลังจะตรงผ่านฉัน ...

ฉันไปถึงลานบินตอนตี 5 และอากาศก็ยังไม่อบอุ่น พวกนั้นประหลาดใจที่ฉันปรากฏตัวขึ้น พวกเขาบอกว่าไม่มีใครที่ได้เคยกลับมาในวันรุ่งขึ้น พวกเขาพาฉันขึ้นไปบนเครื่องบิน และที่ด้านบนสุด ฉันได้รับคำสั่งให้ก้าวออกไปบนแผ่นโลหะเล็กๆ ที่ด้านบนของพวกมาลัย งานนี้ใหญ่พอสำหรับหนึ่งชุดครึ่งเท่านั้น ฉันถูกแขวนอยู่บนแถบโลหะกล้วอย่างแน่นอน ฉันรู้สึกเหมือนฉันกำลังกระโดดไปสู่ความตาย

ฉันจะไม่ถอนตัวออกมา และถ้าฉันตั้งใจจะตายที่นี่และตอนนี้ก็เป็นเช่นนั้น ผู้ชายที่รัดฉันตะโกนว่า "กระโดด" แล้วฉันก็ปล่อย ณ ขณะนั้น ข้าพเจ้าก็เข้าสู่สิ่งสัมผัสสัมผัสของตาของฉันเปิดอยู่ แต่ทุกอย่างเป็นสีดำ ฉันไม่ได้ตระหนักถึงสภาพแวดล้อมของฉันอย่างมีสติหรือว่าฉันอยู่ที่ไหนหรือเกิดอะไรขึ้น แต่ได้ยินเสียงแว่วมาแต่ไกล เสียงตะโกนไล่ฉันให้ยกขาขึ้นในขณะที่เรากำลังฟังหลาย ปากของเขายูติดกับหูของฉัน

แต่ดูเหมือนเขาอยู่ห่างออกไปหนึ่ง ไมล์ สักพักฉันก็ขยับขาขึ้นโดยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหรือเพราะอะไร รู้สึกเหมือนฝันและฉันกำลังขดตัวอยู่ในท่าของทารกในครรภ์และไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหรืออยู่ที่ไหน ขณะที่ฉันยกขาขึ้น เขาก็หมุนตัวออกจากสปริงและเขาพูดกับฉันว่า "อีกสักครู่ ฉันจะดึงเชือกขาด"

เราได้ฟรีที่ตกลงมาสู่พื้นดินและฉันรู้ว่าในขั้นตอนนี้มี *อย่าง* อะไรที่ฉันจะทำอย่างไรกับมัน ถ้าฉันจะต้องตายในตอนนี้

ฉันก็ไม่สามารถหยุดมันได้ ดังนั้นผมจึงตัดสินใจที่จะเพลิดเพลินกับการเดินทาง ฉันยอมรับสถานการณ์ของฉัน

ฉันมองไปรอบ ๆ และไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันแปลกแค่ไหนที่ยังคงรู้สึกได้ถึงความรู้สึกที่ตกลงมาและเร็วขึ้น ในที่สุดเขาก็ดึงเชือกออก ฉันถึงกับร้อง “วู๊ป” !!! เขาพูดกับฉันว่า "พวกเขาทั้งหมดทำอย่างนั้น" เราลงมาและลงจอดในวงกลมเล็กๆ นักประดาน้ำคนอื่นๆ ทั้งหมดเข้ามาหาฉันและถามว่า "คุณรักมันไหม" ฉันตอบว่า "แน่นอน!" “แล้วจะทำอีกไหม” ฉันตอบว่า "ไม่"

พวกเขาทั้งหมดถามฉันว่า "ทำไมจะไม่ล่ะ?" ฉันตอบว่า “เพราะตอนนี้ฉันอยู่ที่นั่นและทำอย่างนั้น!”

ประสบการณ์นั้นสร้างฉันขึ้นมาเพื่อที่ฉันจะได้ปลดปล่อยความกลัวตาย

กลับมาที่โรงพยาบาลในหอผู้ป่วยหนัก ในระหว่างวัน ฉันยังคงจดจ่ออยู่กับการรักษาตัวเองอย่างเหลือเชื่อ ครั้งที่สามที่ฉันลุกขึ้นเดินและหายใจเข้าลึก ๆ ฉันก็ออกเดินทางไปที่ห้องไอซียู ทุกครั้งที่ฉันไปเดินเล่น โรงพยาบาลจะอยู่ข้างๆ ฉันพร้อมให้ความช่วยเหลือหากจำเป็น เธอไม่เคยกอดฉันเวลาเดิน ฉันเดาว่าเธอรู้สึกถึงความสำคัญของฉันที่ทำเพื่อตัวเอง ครั้งที่สามเธอพูดกับฉันว่า “คุณเห็นอะไรรอบตัวคุณ” ฉันตอบว่า "คนหมดสติเยอะมาก"

เป็นเวลา 16 ชั่วโมงหรือมากกว่านั้นที่ฉันอยู่ในห้องไอซียู นี่เป็นครั้งเดียวที่ฉันดูผู้ป่วยรายอื่น ไม่ใช่ว่าฉันเพิกเฉยต่อพวกเขา แต่เป็นเพราะว่าพวกเขาไม่ได้อยู่ในจิตสำนึกหรือความตระหนักรู้ของฉัน

แล้วเธอก็พูดว่า “ทำไมเธอก็คิดอย่างนั้นล่ะ?” ฉันเอื้อมมือไปหาเธอ ยื่นมือออกมาแล้วพูดว่า "ฉันไม่อยากรู้ ฉันตั้งใจที่จะหายจากโรค!"

จากนั้นเธอก็บอกกับฉันว่า “ฉันได้โทรหาศัลยแพทย์ของคุณทุก ๆ 15 นาทีและบอกเขาว่าคุณไม่ได้อยู่ในหน่วยผู้ป่วยหนักของฉัน” ฉันยิ้มและเห็นด้วยกับเธอ

คราวนี้ระหว่างที่ฉันเดิน ฉันเดินเต็มห้องใหญ่สองรอบ ในรอบที่สองเธอก็ถามฉันว่า “คุณอยากอาบน้ำไหม”

ฉันมองดูเธอและบอกว่าฉันจะทำ และมั่นใจว่าจะช่วยให้ฉันรู้สึกดีขึ้น รู้สึกดี และสดชื่น

เมื่อฉันกลับเข้านอน เธอบอกว่าอีกหน่อยเธอจะเตรียมทุกอย่างให้พร้อมและจะมารับฉันในไม่ช้า ตอนนี้เธอทิ้งฉันไว้คนเดียว เป็นสัญญาณที่ชัดเจนว่าเธอจะสามารถเห็นฉันเริ่มดีขึ้น (แม้ว่าฉันไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ในเวลานั้น) ครึ่งชั่วโมงต่อมาเธอก็กลับมาหาฉัน ฉันตื่นนอนเพื่อขอความช่วยเหลือจากเธอ และเราก็ไปอาบน้ำ

เธอแก้ผ้าให้ฉันและนั่งให้ฉันเปลือยกายอยู่บนเก้าอี้พลาสติกสีขาวตัวหนึ่ง แล้ววางฝักบัวแบบใช้มือถือที่ยกขึ้นมาไว้ในมือของฉันแล้วบอกว่าเธอจะกลับมาเร็วๆ นี้ ฉันไม่สามารถขยับอะไรได้เลย ทั้งหมดที่ฉันทำได้คือนั่งตรงนั้นในท่าเดียวกับที่เธอรอฉันไว้ ฉันไม่สามารถเคลื่อนน้ำไปไหนมาไหนได้เลย

ดูเหมือนว่าเธอจะหายไปซั๊กพักเมื่อเธอลับมาและเอาหัวไปเคาะประตู เธอถามว่าฉันสบายดีไหม
ฉันก็ตอบไปว่าใช่

จากนั้นเธอก็พูดว่า “ฉันมีพยาบาลอยู่ที่นี้ ไม่ใช่ใครถ้าพวกเขาเข้ามา”

ฉันถามด้วยรอยยิ้มกว้างๆ ว่า “แล้วพวกเขาอยากเห็นอะไร”

เธอบอกด้วยเสียงหัวเราะที่น่ารักว่า “พวกเขาต้องการเห็นคุณในห้องอาบน้ำ!”

ฉันหัวเราะตอบกลับไปว่า “ฉันคิดอย่างนั้น...เอาพวกมันเข้ามา!”

พยาบาลคนอื่นๆ

อัดแน่นเข้าไปในห้องอาบน้ำ

ขณะที่ฉันนั่งเปลือยเปล่าถือฝักบัวลุกขึ้น พยาบาลของฉันบอกว่า “นานแค่ไหนแล้ว o

คุณคิดหน่วยดูแลอย่างเข้มข้นนี้ได้มาอยู่ที่นี้?”

ฉันพูดว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะ 70 ปีที่ฉันเดา ”

เธอบอกว่า

“ใช่

และคุณเป็นคนแรกที่จะอาบน้ำในนั้น เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมพวกเขาถึงอาบน้ำใน Intensive
Care Unit ที่ซึ่งผู้คนจะได้รับการอาบน้ำด้วยฟองน้ำ!”

เราทุกคนหัวเราะ

พวกเขาอธิบายต่อไปว่าห้องอาบน้ำเคยถูกใช้เป็นห้องเก็บของได้อย่างไร

พวกเขาจึงต้องล้างและทำความสะอาด

ลินเนตต์และแอมเบอร์มาเยี่ยมฉันบ่อยๆ ในระหว่างวัน

ประมาณ 16.00 น. ผู้เป็นระเบียบมาและเซ็นฉันออกจาก Intensive Care และพาฉันไปที่วอร์ด

หลังจากที่ฉันนั่งรถเข็นไปที่วอร์ด

ลินเนตต์กับแอมเบอร์ก็พาฉันไปที่โรงอาหารของโรงพยาบาล

แล้วเราทุกคนก็ทานอาหารเย็นด้วยกันและคุยกันเรื่องธรรมดาๆ

คืนวันจันทร์นั้นฉันนอนหลับแต่มีพยาบาลจากรถบ่นวอร์ดที่หุบขาด

ไม้ถูพื้น

และถังทั้งหมด

แล้วเดินเสียงดังทั้งคืน

ผมก็ถูกเข้าไปในหน้าอกของฉันครีมนักยามากเป็นพิเศษและการใช้ผลิตภัณฑ์เสริมอาหารพิเศษที่ผมใช้ใน
ชีวิตประจำวันได้ตามปกติ ลินเนตต์นำพวกเขามาให้ฉัน

ในเช้าวันอังคารที่เป็นระเบียบมาพาฉันลงไปเอ็กซ์เรย์อีกครั้ง

และพวกเขาเอาเอ็กซ์เรย์ที่ตรงอกเพิ่มเติมแล้วเซ็นฉันขึ้นไปเตียงของฉันอีกครั้ง

ทุก ๆ ชั่วโมงและบางครั้งบ่อยครั้งขึ้น ฉันไปเดินขึ้นและลงทางเดินโดยที่ยังหายใจเข้าลึก ๆ
และยังคงไอเป็นเลือดจำนวนเล็กน้อย ฉันเป็นอิสระและเคลื่อนไหวด้วยความเร็วที่ช้ากว่าการเดินปกติเล็กน้อย

ฉันมีโทรศัพท์สองสามสายและผู้เยี่ยมชมไม่กี่คน หนึ่งในผู้มาเยี่ยมเหล่านี้เป็นพยาบาลไอซียูซึ่งเป็นเพื่อน
ของพี่สาวน้องสาวของฉัน

เมื่อฉันอยู่ในวอร์ด พยาบาลเข้ามาซึ่งกำลังศึกษาสาเหตุการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ร้ายแรง
เพื่อให้ผู้ผลิตรถยนต์สามารถปรับการออกแบบรถยนต์เพื่อลดการบาดเจ็บเหล่านี้ได้

เธอกถามคำถามมากมาย
คำถามหนึ่งคือ “มีอะไรมาดบังการมองเห็นของฉันหรือเปล่า”
คำตอบของฉันคือ “ใช่”
เธอกถามว่า “แล้วนั่นอะไร”
ฉันตอบว่า “เปลือกตาของฉัน!”

เธอเขียนลงไปโดยไม่รู้ว่าฉันพูดเล่นๆ
แล้วเธอกก็มองมาที่ฉันและฉันก็เห็นเธอประหม่นฉันอยู่ จากนั้นเธอกก็หัวเราะ

ผมก็เลยบอกไปว่า “ฝุ่นถูกลมนิรภัยทำให้ผมมองไม่เห็นว่าจะต้องบังคับรถไปทางไหน”

พยาบาลยังเป็นแม่ชี เธอกคุยกับฉันเกี่ยวกับความเชื่อที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ ขณะที่เธอกกำลังสัมภาษณ์ฉัน
วิศวกรคนหนึ่งกำลังประเมินรถของฉัน หนึ่งในสปีดที่ต่อมาเป็นเพื่อนของฉัน Michael
และฉันไปดูรถและรวบรวมของบางอย่างจากมัน ชายที่เก็บมันถามว่า
“มีคนตายในรถกี่คน” ไมเคิลกล่าวว่าไม่มีใครติด
และคุณกำลังมองหาที่คนทีรอดชีวิตจากมัน เขาตกใจและพูดว่าฉันมีชีวิตอยู่ได้อย่างไม่น่าเชื่อ
(หรือคำที่คล้ายกัน)

ในเช้าวันพุธ ศัลยแพทย์ที่ตรงออกมาหาฉันและดึงม่านมารอบตัวฉัน และสายหัวไปมาโดยพูดว่า
“ฉันไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย ...”
ณ จุดนี้ฉันคิดว่าจริง ๆ แล้ว “บางทีนี้อาจแยกกว่าที่ฉันปล่อยให้ตัวเองตระหนักได้.....”

เขากล่าวว่า
“ฉันจึงไม่เชื่อรังสีเอกซที่ฉันถ่ายเมื่อวานนี้ว่าฉันโทรหาศัลยแพทย์ที่ตรงออกฉันนำจากเมลเบิร์น
และฉันกับเขาตื่นนอนเป็นเวลา 24 ชั่วโมงเพื่อตรวจดูรังสีเอกซตั้งแต่เย็นวันอาทิตย์และเช้าวานนี้ และ
เขาเห็นด้วยกับการวินิจฉัยเดิมของฉันที่จะเอาปอดของคุณครึ่งหนึ่งออก เขายังเห็นด้วยกับการวินิจฉัยปัจจุบัน
ของฉันด้วยว่าตอนนี้คุณมีปอดใหม่เอี่ยมสองปอดของวัยรุ่นที่ไม่เคยสูบบุหรี่”

ฉันพูดว่า “ฉันอายุ 43 ปี”
เขาพูดว่า “ฉันรู้...”

ฉันตื่นเต้นมาก ... ฉันทำสำเร็จแล้ว ...

ฉันถามว่า “เกิดอะไรขึ้นตอนนี้”
เขาตอบว่า “กลับบ้านได้”
ฉันถามว่า “เร็วแค่ไหน”
เขาตอบว่า “โดยเร็วที่สุด ฉันได้ยื่นที่คุณกำลังทำเทคนิคการรักษาและ Y ou
ที่จะยังถ่ายผลิตภัณฑ์เสริมอาหารและนี่เห็นได้ชัดว่ามีการทำงานสำหรับคุณและคุณจะดีกว่าที่บ้าน.”

เมื่อลิฟต์มาถึงอีกหนึ่งชั่วโมงเพื่อพาฉันกลับบ้าน ฉันก็เดินออกจากโรงพยาบาลด้วยไอน้ำของตัวเอง

ภายในสองสปีดหลังจากเกิดอุบัติเหตุ ฉันสามารถหุบหน้าอกได้เหมือนहारขาน
ซีโครงหักและกระดูกอกหักของฉันหายดีแล้ว

คงจะไม่ค่อยหากเราทุกคนต่างเชื่อมั่นในตัวเองและความคิดและแรงบันดาลใจที่เราหยิบขึ้นมา?

เราเชื่อมั่นในตัวเองมากแค่ไหน?

ฉันรู้ว่าปีที่ผ่านมาตั้งแต่ปี

1987

ความเชื่อและความไว้วางใจที่ฉันมีในตัวเองและสิ่งที่คุณสามารถ, ได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก สาเหตุหลักมาจากงานเดียวกันกับที่ฉันแชร์ผ่าน www.enjoyinnerpeace.com.au ที่เว็บไซต์นี้มีหลายรายการที่ช่วยให้คุณติดตามการเติบโตทางจิตวิญญาณของคุณขณะอยู่ที่บ้านหรือผ่านการแบ่งปันกับผู้อื่นที่มีใจเดียวกันในการเดินทางเดียวกัน

หากคุณต้องการที่จะเรียนรู้วิธีการทำงานกับคู่มือวิญญาณของคุณเช่นจอห์นหรือต้องการที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณเป็นใครที่คุณได้มาจาก, ที่คุณจะไปและทำไมคุณอยู่ที่นั่นแล้วไปที่เอชเป็นเว็บไซต์ www.enjoyinnerpeace.com.au

เมื่อมีที่ไซต์ของเขา

อันดับแรก ดูวิดีโอความยาว 20 นาทีบนแท็บเรื่องราวของเรา

ประการที่สอง ชื่อ eBook

ประการที่สามคุณสามารถซื้อโปรแกรมการศึกษาแรก, ซึ่งคุณสามารถทำงานผ่านตัวคุณเอง, ในบ้านของคุณเอง

ประการที่สี่ จองตัวเองเพื่อรับคำปรึกษาแบบตัวต่อตัวสำหรับโปรแกรมการปฐมนิเทศที่คุณสร้าง / ปรับแต่งการสื่อสารสองทางที่ชัดเจนกับผู้ช่วยทางจิตวิญญาณของคุณ

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีไกลคุณต้องการที่จะไล่ตามการเจริญเติบโตทางจิตวิญญาณของคุณมีอยู่กว่า 600 หลักสูตรในจิตวิญญาณและบริการอื่น ๆ อีกมากมายที่มีอยู่
สำรวจเว็บไซต์ www.enjoyinnerpeace.com.au และฉันจะยินดีตอบคำถามใด ๆ เพียงแค่ขอให้

John เดินทางไปทั่วโลกโดยสอนผู้คนให้รู้จักวิธีพูดคุยกับ Spirit Guides ไว้วางใจในตัวเอง ค้นหาเป้าหมายในชีวิตของพวกเขา และกล้าที่จะไล่ตาม

หากคุณต้องการให้จอห์นมาในพื้นที่ของคุณ

โปรดติดต่อเขาหรือเจ้าหน้าที่ผ่านทาง เว็บไซต์ www.enjoyinnerpeace.com.au

นอกจากนี้หากคุณยังมีความชำนาญในภาษาอังกฤษและมีข้อผิดพลาดในtranslati บนจากรุ่นภาษาอังกฤษฉบับแปลนี้โปรดแจ้งให้รู้สำนักงานของฉันและถ้าคุณมีความสุขในการตรวจสอบการแปลสำหรับเราแล้วเราจะมีความสุขไปข้างหน้ารุ่นเอกสารคำสำหรับ ให้คุณแก้ไข ขอขอบคุณล่วงหน้าที่จะช่วยเรานะคะ ☺